

EMĪLIJA HENRIJA

PLUDMALES ROMĀNS

NO ANĢĻU VALODAS TULKOJUSI
ĪEVA MELGALVE

UDK 821.111(73)-3
He554

Emily Henry
Beach read

Copyright © 2020 by Emily Henry
All rights reserved
Translation copyright © 2023

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autorei iztēles auglis. Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība “Prometejs”
SIA “Prometejs AB”, Tiltā ielā 20
www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Ieva Melgalve*
Redaktore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2023
ISBN 978-9934-553-52-3
Grāmata iespiesta SIA “Jelgavas tipogrāfija”

1.

Māja

Man ir kritiska vaina.

Gribētos domāt, ka mums katram tāda ir. Vai vismaz tā man ir vieglāk rakstīt — veidot savas varones un varoņus ap šo vienu pašsagraujošo iezīmi, sasaistot visu, kas ar viņiem notiek, ar konkrētu rakstura īpašību: kaut ko tādu, ko viņi ir iemācījušies darīt, lai sevi aizsargātu, un no kā nespēj atteikties, pat ja viņiem tas vairs nenoder.

Piemēram, varbūt tev bērnībā nebija pārāk daudz teikšanas pār savu dzīvi. Tādēļ — lai izvairītos no vilšanās — tu iemācījies nekad nejautāt sev, ko patiesībā vēlies. Un ilgu laiku viss notika, kā nākas. Tikai tagad, aptvērusi, ka tu nekad neesi *dabūjusi* to, ko *nezināji*, ka gribi, tu atpries pusmūža krīzes vāgī, dragā pa lielceļu, tev koferis ir pilns ar naudu un bagāžnieks — pilns ar veci, vārdā Stens.

Varbūt tava kritiskā vaina ir tā, ka tu neizmanto pagrieziena rādītājus.

Vai varbūt — līdzīgi man — tu esi neglābjama romantiķe. Tu vienkārši nespēj nestāstīt sev to stāstu. To — par savu dzīvi, to — ar melodramatisko skaņu celiņu un zeltaino gaismu, kas stīgo cauri mašīnas logiem.

Tas sākās, kad man bija divpadsmit gadu. Vecāki mani apsēdināja un pastāstīja jaunumus. Mamma bija dabūjusi pirmo diagnozi — aizdomīgas

šūnas kreisajā krūtī —, un viņa tik daudzas reizes pieteica, lai es nerai-
zējos, ka man sāka šķist: ja mani pieķers raizējamies, tad noteiks mājas
arestu. Mamma bija darītāja, smējēja un optimiste, nekad *ne* raizēpilna,
bet es uzreiz redzēju, ka viņa ir pārbijusies — un tā nu es arī baidījos, sa-
stingusi uz dīvāna, nezinot, kā vispār *jebko* varētu pateikt tā, lai nepada-
rītu visu vēl sliktāku.

Bet tad mans tēvs, mājās tupētājs, grāmatu lasītājs, izdarīja kaut ko
negaidītu. Viņš pietrūkās kājās, satvēra mūsu — manas un mammas —
rokas un teica: “Zināt, kas mums jādara, lai tiktu vaļā no drūmajām do-
mām? Mums jādejo!”

Mūsu nomalē nebija klubu, tikai viduvējs steiku restorāns, kur
piektdienās spēlēja dzīvo mūziku, bet mamma staroja tā, it kā viņš tikko
būtu ierosinājis privātā lidmašīnā aizlidot līdz Kopakabanai.

Viņa uzvilka sviestdzeltenu kleitu un metāla plāksnīšu auskarus,
kas kustoties mirguļoja. Tētis pasūtīja sev un mammai divdesmit gadus
izturētu skotu viskiju, bet man — bezalkoholisko “Šērliju Templu”, un
tā nu mēs trijātā virpuļojām un lēkājām, līdz bijām galīgi sareibuši un
pārsmejušies kritām no kājām. Mēs ķiķinājām tā, ka gandrīz nespējām
nostāvēt, un mans parasti izcili ieturētais tēvs dziedāja līdzī “Brown Eyed
Girl” tā, it kā neviens nemaz uz mums neblenztu.

Un tad mēs pārguruši sagāzāmies mašīnā un klusītēm braucām
mājup, mamma un tētis bija sadevušies rokās pāri sēdekļu spraugai, bet
es atbalstīju galvu pret mašīnas logu un, vērojot, kā ielu laternas zibsnī
gar stiklu, domāju: “Viss būs labi. Mums vienmēr viss būs labi.”

Un tajā mirklī es sapratu: kad pasaule šķiet tumša un biedējoša, mīles-
tība var tevi aizraut dejā, smieklī var mazināt vismaz drusciņu sāpju, skais-
tums — izsist caurumus bailēs. Tad es nolēmu, ka manā dzīvē šo trīs nekad
nebūs par maz. Ne tikai manis, bet arī mammas un visu man apkārtesošo dēļ.

Būs jēga. Būs skaistums. Būs sveču gaismas, un fonā pieklusināti
skanēs *Fleetwood Mac* gabali.

Vārdu sakot, es sāku sev stāstīt brīnumainu pasaku par savu dzīvi,
par likteni un to, kā viss nokārtojās, un tad, kad man bija divdesmit as-
toņi gadi, šis stāsts bija ideāls.

Ideāli vecāki (bez vēža), kuri man zvanīja vairākas reizes nedēļā, noreibuši no vīna vai viens no otra. Ideāls (spontāns metru deviņdesmit garš poliglots) draugs, kurš strādāja neatliekamajā palīdzībā un mācēja pagatavot *coq au vin*. Ideāls šiki nolaists dzīvoklītis Kvīnsā. Ideāls darbs, rakstot milas romānus — kurus iedvesmoja ideālie vecāki un ideālais draugs — Sendijas Lovas izdevniecībai.

Ideāla dzīve.

Bet tas bija tikai stāsts, un, tikko parādījās milzīgs sižeta caurums, viss izjuka un saira. Tā ar stāstiem notiek.

Tagad, divdesmit deviņu gadu vecumā, es biju nožēlojama, izputējusi, gandrīz bezpajumtniece un ļoti bez drauga; un nu piebraucu pie fantastiskas mājiņas pie ezera — bet jau tās eksistence man uzdzina ne-labumu. Savas dzīves pārromantizēšana man vairs nenāca par labu, bet kritiskā vaina vēl arvien sēdēja turpat sabukņītā *Kia Soul* blakussēdekli un skaļi komentēja visu, kas notiek:

— Janvāre Endrūsa pa mašīnas logu vēroja, kā ezera viļņi neganti sitas pret dūmakainajiem krastiem. Viņa mēģināja sevi pārliecināt, ka ierašanās šeit nebija kļūda.

Tā *pilnīgi noteikti* bija kļūda, bet man nebija citas izvēles. Ja esi palicis bez ienākumiem, no bezmaksas pajumtes atteikties nevar.

Apturēju mašīnu uz ielas un blenzu uz milzīgās katedžas fasādi, tās spožajiem logiem un pasakaino lievenīti, un skrajo liedaga zāli, kas līgojās siltajā brīzē.

Salīdzināju adresi savā GPS ar piekariņu pie mājas atslēgas. Kā tad, te nu tā bija.

Kādu minūti vilcinājās, it kā cerēdama, ka tūlīt virsū uzgāzīsies asteroīds, sāksies pasaules gals un es nebūšu spiesta iet iekšā. Tad es dziļi ieelpoju, izkāpu no mašīnas un izstibiju no bagāžnieka pārbāzto ceļasomu un kartona kasti ar džina blašķēm.

Notraucu no acīm tumšu matu lēkšķi un kārtīgāk nopētīju rudzupuķu zilos kārņiņus un sniegbaltās aplodas. *Vienkārši izliecies, ka šis ir Airbnb.*

Nekavējoties man prātā pazibēja iedomāts *Airbnb* sludinājums: “Lauku māja ar trim guļamistabām un trim vannasistabām ezera malā,

bezgala šarmanta, bezgala pārsātināta ar pierādījumiem, ka tavš tēvs bija maitasgabals un visa tava dzīve ir meli.”

Sāku kāpt pa pakāpieniem zālainajā nogāzē — asinis galvā šalca kā no ugunsdzēsēju šļūtenes, kājas ļodzījās, es tā vien gaidīju, kā atvērsies elles rikle un zeme ieegrūs man zem kājām.

Tas jau notika. Pagājšgad. Un tu to izdzīvoji, tāpat kā izdzīvosi arī šo.

Jau uz lieveņa visas ķermeņa sajūtas kļuva intensīvākas. Kņudoša seja, sažņaudzies vēders, durstīgas sviedru lāsītes uz skauستا. Es atbalstīju dzina kasti uz gurna un iebāzu atslēgu slēdzenē, daļēji cerot, ka tā ieķersies. Tad šis viss izrādīsies grandiozs jociņš, ko tētis sarīkojis pirms nāves.

Vai — vēl labāk — varbūt viņš nemaz nebija miris. Varbūt viņš izlēks no krūmiem un iebļausies:

— Iekriti! Tu taču *nedomāji*, ka man patiešām būtu otra dzīve, ko? Tu taču nevarētu pat iedomāties, ka man varētu būt otra *māja* ar kādu citu sievieti, ne tavu māti?

Atslēga pagriezās bez aizķeršanās. Durvis pavērās uz iekšu.

Māja grima klusumā.

Man cauri izšāvās sāpes. Tās pašas, kuras sajutu vismaz reizi dienā kopš brīža, kad mamma piezvanīja, pastāstīja par trieku un es dzirdēju viņu šņukstam: *Jančuk, viņa vairs nav.*

Ne taču tētis. Ne taču šeit. Ne taču jebkur. Un tad nākamā sāpe, naža pagriešanās: *Tēvs, kuru tu pazini, taču nekad nav eksistējis.*

Viņa man nekad nav bijis. Gluži tāpat kā mana bijušā, Žaka, un viņa *coq au vin.*

Tā bija tikai pasaka, kuru es sev stāstīju. Bet no šodienas — tikai nejauko patiesību, neko citu. Es saņēmos un iegāju iekšā.

Uzreiz nodomāju, ka tā nejaukā patiesība ir arī nesmuka. Mana tēva mīlas ligzdiņai bija atvērts plānojums: dzīvojamā istaba, kas pārgāja pārstilīgā virtuvē ar zilām flīzītēm un omulīgu brokastu stūrīti, stiklotā siena mājas tālajā galā pavērās uz tumšu dēļu terasi.

Ja šī māja būtu piederējusi mammai, viss tajā būtu rāmās, krēmīgās krāsās. Bohēmiskā paskata telpa, kurā nupat biju iegājusi, drīzāk atbilstu manai un Žaka kādreizējai mājvietai, nevis manu vecāku mājām.

Times bestselleru saraksta izgriezumam — to, pirms trim gadiem, to pašu, kuru viņš bija pakāris mājās virs kamīna. Tur nu es biju — piecpadsmītajā vietā, pašā apakšā. Un trīs vietas virs manis — nejaukā likteņa pavērsienā — mans skolas laika sāncensis Gusts (kuru gan tagad sauca par Augustu, jo viņš tak ir tik nopietns cilvēks) un viņa pārgudrais pirmais romāns “Atklāsmes”. Tas sarakstā bija noturējies piecas nedēļas (nav jau tā, ka es būtu skaitījusi (protams, ka es skaitīju)).

— Nu? — Šādī mani pabakstīja. — Kā tev liekas?

Es pagriezos, un acis aizķērās pie gobelēna ar mandalu tieši virs dīvāniņa.

— Man jāsāk domāt, vai tik tētis nepipēja zaļo. — Apcirtos un pavērsos pret logiem mājas sēnā — tie gandrīz precīzi atbilda kaimiņu logiem, arhitektoniska kļūme, kuru mamma nemūžam nebūtu palaidusi garām pirms mājas iegādes.

Bet šī nebija viņas māja, un es skaidri saskatīju kaimiņa mājas grāmatplauktus, kas slējās no grīdas līdz griestiem.

— Ak dievs, varbūt tas ir nevis mīlas namiņš, bet audzētava! — Šādī izklausījās sajūsmināta. — Janvāre, tev būtu vajadzējis izlasīt to vēstuli. Tas viss ir pārpratums. Tētis tev novēlējis ģimenes uzņēmumu. Un Tā Sieviete bija nevis miļākā, bet biznesa partnere.

Cik tieši slikti bija tas, ka es vēlējos, kaut viņai būtu taisnība?

Jebkurā gadījumā es biju visnotaļ apņēmusies izlasīt vēstuli. Es tikai biju gaidījusi īsto brīdi, cerot, ka lielākā daļa niknuma būs pārskrējusi un tēta pēdējie vārdi spēs nest mierinājumu. Bet nē — nu jau bija pagājis gads, un šausmas no domas vien par aploksnas atvēršanu ar katru dienu tikai pieauga. Tas bija tik negodīgi — ka viņam piederēs pēdējais vārds un man nebūs iespējas neko teikt. Raudāt vai kliegt, vai pieprasīt atbildes. Līdzko atvērsu vēstuli, atpakaļceļa vairs nebūs. Tas būs viss. Pēdējās atvadas.

Tā nu pagaidām vēstule vadīja laimīgas, lai arī vientulīgas dienas tās džina kastes dībenā, ko biju atvedusi no Kvīnsas.

— Tā nav audzētava, — es teicu Šādī un atslidināju durvis, lai izietu uz terases. — Ja vien marihuāna nav pagrabā.

— Nu nekādi, — Šadī iebilda. — Tur tak tam seksam jābūt.

— Beigsim apspriest manu bezcerīgo dzīvi, — es noteicu. — Kas tev jauns?

— Tu par to Apsēsto Cepuri, — Šadī secināja. Ja vien viņas kurpju kastes izmēra Čikāgas dzīvoklītī nedzīvotu vēl četri irnieki, es varbūt tagad būtu palikusi pie viņas. Tiesa, nebija tā, ka es varētu kaut ko padarīt, esot kopā ar Šadī. Un mans finansiālais stāvoklis bija pārāk izmisīgs, lai es varētu atļauties neko *nepadarīt*. Man bija jāpabeidz nākamā grāmata šajā bezmaksas ellē. Tad varbūt es varētu atļauties pati savu bezžaka mitekli.

— Ja tu gribēji runāt par Apsēsto Cepuri, — es noteicu, — tad droši. Klāj vaļā.

— Vēl arvien nav ar mani runājis, — Šadī ilgpirni nopūtās. — Bet nu, es varu tā kā *sajust*, ka viņš uz mani skatās, kad abi pagadāmies virtuvē. Jo mums ir saikne.

— Bet vai tu nemaz neraizējies par to, ka varbūt tava saikne varētu būt *nevis* ar to čali, kurš nēsā antīku katliņcepuri, bet ar šīs cepures iepriekšējā īpašnieka garu? Ko tu darīsi, kad aptversī, ka esi iemīlējusies spokā?

— Hm. — Šadī mirkli apdomājās. — Laikam būs jāatjaunina tinnera profils.

Kalna pakājē vēja pūsma sakrokoja ūdeni, sapurināja brūno matu viļņus man pār pleciem, un rietošā saule meta zeltainus gaismas šķēpus pāri ainavai — tik spilgtus un kvēlojošus, ka man bija jāsamiedz acis, lai saskatītu oranži sarkano toņu pludinājumu pār liedagu. Ja tā būtu vienkārši kaut kāda irēta māja, šī būtu ideāla vieta, kur uzrakstīt to burvīgo milas romāniņu, ko jau mēnešiem ilgi biju solījusi Sendijas Lovas izdevniecībai.

Aptvēru, ka Šadī ir turpinājusi runāt. Stāstot par Apsēsto Cepuri. Viņu sauca Rikijs, bet mēs nekad viņu tā nesaucām. Par Šadī milas dzīvi allaž tika runāts kodā. Bija vecāks vīrietis, kuram piederēja izcilais jūras velšu restorāns (Zivju Karalis), un tad bija viens čalis, ko mēs saucām par Marku, jo viņš izskatījās pēc cita — *slavena* — Marka, un nu bija šis

jaunais kolēģis, bārmenis, kas katru dienu nēsāja cepuri, kuru Šadī nespēja ne ciest, ne aizmirst.

Pieslēdzos sarunai, kad Šadī noprasīja:

— Tajā nedēļas nogalē ap ceturto jūliju? Es varu iebraukt ciemos?

— Tas ir vairāk nekā pēc mēneša. — Gribēju iebilst, ka tad es šeit pat vairs nebūšu, bet zināju, ka tā nav tiesa. Man paies, kā minimums, visa vasara, līdz es uzrakstīšu grāmatu, izvēkšu māju, pārdošu abas un (cerams) traukšos atpakaļ uz relatīvu komfortu. Ne Ņujorkā, bet kādā lētākā vietā.

Es pieņēmu, ka varbūt varētu atļauties dzīvot Dulūtā. Mamma mani tur nekad neapciemotu, bet mēs pēdējā gada laikā tāpat nebijām daudz ciemojušas — ja neskaita manu trīs dienu braucienu uz mājām Ziemassvētkos. Viņa mani bija aizvilkusi uz četrām jogas nodarbībām, trim pārbāztiem sulu bāriem un “Riekstkodi”, kurā spēlēja kaut kāds sīkais, ko es nepazinu, — it kā tad, ja mēs kaut mirkli paliktu divatā, uzpeldētu tēta tēma un mēs sadegtu dzīvās liesmās.

Visu mūžu draugi mani bija apskauduši par attiecībām ar māti. Cik bieži un brīvi (vai vismaz tā man likās) mēs sarunājāmies, cik labi pavadījām laiku kopā. Nu mūsu attiecības bija visnecentīgākā rūķīša un mājiņas spēle pasaulē.

Kādreiz man bija divi mīloši vecāki un puisis, pie kā dzīvot, un nu man praktiski bija tikai Šadī, mana daudz par tālu dzīvojošā labākā draudzene. Viens labums, ko nesa pārvākšanās no Ņujorkas uz Mičiganu, Nortbēršoru, bija tas, ka nu es biju tuvāk viņas dzīvesvietai Čikāgā.

— Ceturtais jūlijs ir par tālu, — es ņaudēju. — Tu dzīvo tikai trīs stundu attālumā.

— Nujā, un es nemāku braukt ar mašīnu.

— Tad varbūt atdod to vadītāja apliecību, — es aizrādiju.

— Tici man, es ar nepacietību gaidu, kad tai beigsies termiņš. Tad es beidzot jutīšos brīva. Man *riebjas*, ka visi iedomājas, ka es māku braukt, kaut gan tā ir taisnība tikai likuma priekšā.

Šadī bija drausmīga autovadītāja. Ikreiz, nogriežoties pa kreisi, viņa iekliedzās.

— Turklāt tu pati zini, kā mūsu darbā notiek atprasīšanās. Man paveicās, ka priekšnieks ļāva dabūt ceturto brīvu. Kas zina, varbūt man tagad būs viņam jāatsūkā.

— Kādas muļķības. Jāatsūkā tikai par lieliem svētkiem. Šiten tev pietiks tikai ar pēdiņu paņurcīt pa vecai modei.

Es izdzēru vēl vienu malciņu džina, pagriezos ap terases stūri un gandrīz iebēcos. Uz blakus terases kādu trīs metru attālumā no manis pār atpūtas krēsla malu bija redzams cirtainu brūnu matu ērkulis. Es klusītēm lūdzos, kaut tas vīrietis būtu aizsnaudies un man nebūtu jāpavada visa vasara kaimiņos kādam, kas dzirdējis mani sakām “ar pēdiņu paņurcīt pa vecai modei”.

Gluži kā nolasījis manas domas, vīrietis paliecās uz priekšu, pagrabā no āra galdiņa alus pudeli, iemalkoja un atkal atlaidās krēslā.

— Kā nu ne. Un tur pat krokši nebūs jānovelk, — Šadī piekrita. — Jebkurā gadījumā, man jātraucas pie darbiņiem. Bet dod ziņu, vai tur pagrabā ir ādas vai narkotikas.

Es uzgriezu muguru kaimiņa terasei.

— Pat nedomāju pārbaudīt, pirms tu ieradīsies.

— Nu fui, — Šadī noteica.

— Tu esi sprukās, — atbildēju. — Mīlu tevi!

— Es tevi vairāk, — viņa paziņoja un beidza zvanu.

Es atkal pagriezos, lai pievērstos čirkainim, pa pusei gaidot, ka viņš pamanīs manu eksistenci, pa pusei prātojot, vai man būtu pienākums iepazīstināt ar sevi.

Ņujorkā es diži labi nepazinu nevienu no kaimiņiem, bet šī bija Mičigana, un, ja varēju ticēt tēta stāstiem par bērnību Nortbēršorā, man kādā brīdī noteikti būs jāaizdod šim vīrietim cukurs. (Piezīme: jānopērk cukurs.)

Nokremšļojos un uzplāju uz sejas kaut ko līdzīgu kaimiņšmaidam. Vīrietis paliecās uz priekšu, lai iedzertu vēl alu, un es pāri spraugai starp terasēm uzsaucu:

— Atvainojos par traucējumu!

Viņš nevērīgi pamāja ar roku, tad pāršķīra lapu grāmatai, ko turēja klēpī.

— Kuram tad traucē pēdiņsekss kā valūtas forma, — viņš aizsmakušā balsī garlaikoti norūca.

Es novaikstijos, mēģinādama atrast atbildi — *jebkādu* atbildi. Kādreizējā Janvāre pēc vārdiem nebūtu daudz meklējusi, bet nu mans prāts bija tikpat tukšs kā ikreiz, kad atvēru *Microsoft Word*.

Nu labi, jā, varbūt pēdējā gada laikā biju kļuvusi nedaudz vienpatīga. *Varbūt* man pat īsti nebija skaidrs, ko es vispār pēdējā gada laikā biju darījusi, ja reiz neapciemoju māti un nerakstīju, un nešarmēju kaimiņus.

— Jebkurā gadījumā, — es uzsaucu, — es te tagad dzīvoju.

Gluži kā nolasījis manas domas, viņš vienaldzīgi pamāja un noņurdēja:

— Pado' ziņu, ja vajag cukuru. — Bet kaut kā viņam izdevās to pateikt tā, ka tas vairāk izklausījās pēc: “Nekad vairs ar mani nerunā, ja vien mana māja nedeg, un arī tad vispirms paklausies, varbūt ugunsdzēsēji jau brauc.”

Tiktāl nu par rietumu vidienes viesmīlību. Vismaz Ņujorkā mums ievācoties kaimiņi bija atnesuši cepumus. (Cepumi bija bez glutēna un ar LSD — bet galvenais jau ir labie nodomi.)

— Vai arī ja tev vajag norādes uz tuvāko seksa fetišu depo, — Burkšķis piebilda.

Man vaigi sametās karsti — gan kauna, gan dusmu sārtums. Pirms paguvu apdomāties, jau dzirdēju sevi izspļaujām:

— Tak es vienkārši pagaidīšu, kad tu kaut kur brauksi, un sekošu. — Viņš iesmējās; tā bija raupja, pārsteiguma pilna skaņa. Bet tik un tā nepagodināja mani ar skatienu.

— *Cik jauki* iepazīties, — es asi noteicu un pagriezios, lai steigtos atpakaļ cauri slidošajām stikla durvīm drošībā, mājas iekšienē, kur gan jau varēšu slēpties visu vasaru.

— Melo, — pirms durvju aizciršanās dzirdēju viņa burkšķi.